

Az apa hálát adott az istennek, hogy a veszedelemből menekült. Fiát, mivel jó tanácsot adott neki, megölelte.

Elvonult lassankint a felleg, s az égi háboru elcsendesedett. Felderült az ég. A nap mosolyogva sütött le a fákra és a mezőre. A madarak előbujtak rejtekeikből s vidáman zengedeztek.

Csak a távolból hangzott vissza a dörgés moraja. Az ég alját pedig gyönyörű szivárvány fogta körül.

Az apa és a fiu, megázva, de szerencsésen tértek haza.

44.

A zivatar.

Dicső az égnek temploma, a szélvész benne orgona. Hegyek, völgyek felelnek rája, és magasztalnak, ég királya! — Zápornak árja zúg vele a szomjazó mezőkre le, és mondja: „Isten most is áld, ember, szeresd, ember csodáld!”

Majd csöndesül a háboru, lassankint oszlik a boru; elalszik villám fáklyája, elnémul dörgések lármája. A tiszta kék boltról megint a földre vidám nap tekint, s fénylő tányérán írva van: „Imádd Istent csodáiban!”

A mezőkre uj élet száll, emelkedik minden fűszál. Kövér esőnek gyöngyei: természet öröm-